

καλούμπα

καλούμπα κ. **καλούμα**, **η**, ουσ. [**<**καλούμα **<**ιταλ. caluma **<**ελλην. κάλυμμα], ο σπάγκος που είναι τυλιγμένος σε ένα μικρό ξύλο, με τον οποίο πετάμε τον χαρταετό·

- *αμόλα καλούμπα!* **α.** (στη γλώσσα της αργκό) λέγεται σε περίπτωση που ζητάμε από κάποιον να φύγει, να απομακρυνθεί, να το στρίβει: «αμόλα καλούμπα, γιατί σκουραίνουν τα πράγματα». **β.** να αρχίσει να μιλάει, να πει αυτά που ξέρει: «άντε τώρα, αμόλα καλούμπα να μάθουμε κι εμείς τι ακριβώς έγινε». **γ.** να συνεχίσει να κάνει αυτό που άρχισε: «άσε τα παιχνίδια κι αμόλα καλούμπα να τελειώνουμε!». Από τη γνωστή έκφραση των παιδιών να αφήσει περισσότερο ελεύθερο σπάγκο αυτός που κρατάει το κουβάρι, για να πάει ο χαρταετός ψηλότερα στον ουρανό·

- *αμολάω καλούμπα*, **α.** (στη γλώσσα της αργκό) φεύγω, απομακρύνομαι βιαστικά από κάπου: «μόλις είδα τους μπάτσους να 'ρχονται, αμόλησα καλούμπα». **β.** αρχίζω να μιλώ, να προδίδω: «με τα πρώτα χαστούκια που έφαγε, άρχισε ν' αμολάει καλούμπα». (Λαϊκό τραγούδι: *άλλη μια βραδιά στην Τρούμπα, αμολήσανε καλούμπα*)·

- *του αφήνω μακριά καλούμπα*, (στη γλώσσα της αργκό) λέγεται σε περίπτωση που αφήνω κάποιον περισσότερο ελεύθερο, περισσότερο λάσκο από όσο πρέπει: «του άφησε μακριά καλούμπα και την κοπάνησε». Από την εικόνα του χαρταετού, ο οποίος, όσο περισσότερο λασκάρουμε το σπάγκο, τόσο περισσότερο χάνεται στο βάθος του ουρανού·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας